

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Vysoká 149/4, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 16. 8. 2021, č. j. 73 A 8/2021-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2021, č. j. OD 254/21-2/67.1/21050/NL KULK 21266/2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 12. 2020, č. j. 3164/2020/SPR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil porušením § 71a odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“), tak, že dne 15. 9. 2020, minimálně v čase 20.52 hodin, v Jablonci nad Nisou, v ulici Smetanova, řídil motorové vozidlo tovární značky SEAT IBIZA, registrační značky X ačkoli řidičské oprávnění mu bylo pozastaveno exekučním příkazem podle exekučního řádu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5

písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky byl žalobci dále uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval odvolací argumentací žalobce a ignoroval judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. Žalobce se hájil tvrzením, že za volant usedl v důsledku krajní nouze, neboť jej sousedka požádala, aby jí přivezl urychleně klíče, protože si omylem zabouchla dveře a uvnitř zůstalo velmi malé dítě. Podle jeho názoru žalovaný bagatelizoval tvrzení žalobce a nedostatečně posoudil otázku krajní nouze, přičemž podmínky proporcionality a subsidiarity, vyjádřené v § 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, byly naplněny. Tyto nezjištěné okolnosti měly zásadní vliv na rozhodnutí žalobce, zda se za daných okolností jednalo o situaci nutné pomoci v krajní nouzi. Bylo povinností správních orgánů doplnit dokazování, pokud žalobce navrhoval provedení důkazů výsledkem svědků – K. K. a K. K. Správní orgány zvoleným postupem rezignovaly na povinnost zjistit, zda v dané věci byly podmínky pro vznik krajní nouze naplněny, a předčasně hodnotily naplnění podmínky subsidiarity.

[3] Krajský soud shledal postup správních orgánů přípustný, neboť tyto neměly pochybnosti o tom, že se situace stala tak, jak žalobce uvedl a vycházely tak z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Naopak správní orgány, pokud jde o hodnověrnost tohoto žalobcova tvrzení, jednaly ve prospěch žalobce, když jeho tvrzení uvěřily. Správní orgány vzaly v potaz dvě možné situace. Buď mohly prokázat, že žalobce nemluví pravdu a s klíčem k dítěti vůbec nejel. Druhou variantou, na níž rozhodnutí správních orgánů stojí, bylo akceptovat tvrzení žalobce ohledně jím popsané situace, a v návaznosti na to se zabývat tím, zda za takové situace byly naplněny podmínky krajní nouze. Konstatoval, že i pokud je pravda vše, co žalobce tvrdí, nejde o krajní nouzi. Správní orgány byly oprávněny takový závěr vyslovit i bez provedení navrhovaných výslechnů. Ztotožnil se s názorem správních orgánů, že nebezpečí hrozící dítěti za zabouchnutými dveřmi bylo možno v daném případě odvrátit jinak, což se v konečném důsledku také stalo. Věděl-li žalobce, že má pozastavené řidičské oprávnění, mohl náhradní klíč sousedce dovézt jiným způsobem, popř. zjistit, zda neexistuje jiná vhodná osoba, která by mohla problém vyřešit. Tyto úvahy lze učinit, aniž by byly v detailnější míře prokazovány konkrétní okolnosti případu. Nadto chování žalobce po zastavení policií nenapovídalo, že by byl v takovém šoku, že by nebyl schopen racionálně vyhodnotit, že situaci lze řešit i jinak, bez porušení práva. Uzavřel, že v daném případě není sporu o tom, že zájem na ochraně života a zdraví dítěte je mimořádný, nepochybně vyšší než obecný zájem na ochraně majetku. Pokud však lze i takto významný zájem relativně snadno a rychle zachovat jiným způsobem bez porušení práva, je třeba dát takovému řešení přednost.

pokračování

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť jej shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Ty spatřuje v nesprávné realizaci důkazního řízení před správními orgány. Jedná se o existenci tzv. opomenutých důkazů, které stěžovatel již od počátku správního řízení navrhoval provést a správní orgány je provést odmítly. Odůvodnění oprávněnosti odmítnutí navrhovaných důkazů krajským soudem pak stěžovatel považuje za zcela nepřípustné, neboť krajský soud nahrazuje chybějící skutková zjištění pouhými úvahami.

[5] Správní orgány i krajský soud dospěly k závěru, že pro jednání v krajní nouzi chybělo naplnění podmínky subsidiarity, kdy hrozící nebezpečí mohlo být odvráceno jinak. K takovému závěru však správní orgány dospěly na základě pouhých úvah, a nikoliv provedením a vyhodnocením důkazů, které stěžovatel od počátku řízení navrhoval. Odkázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2019, sp. zn. III. ÚS 2193/19 a ze dne 10. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1452/20 pojednávající o provádění důkazního řízení a o možnosti soudu odmítnout důkazní návrh. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal, zda odmítnutí stěžovatelem navrhovaných důkazů bylo krajským soudem přesvědčivě odůvodněno, a zda by provedení těchto důkazů skutečně nemohlo mít žádný vliv na konečné rozhodnutí ve věci. Je přesvědčen, že jím navržené důkazy měly souvislost s předmětem řízení, byly způsobilé prokázat tvrzenou skutečnost, a především bez jejich provedení nemohly být učiněny přesvědčivé skutkové závěry. Nesouhlasí ani s tím, že nebylo třeba dokazovat, co vše se samotnému ročnímu dítěti v zavřeném bytě mohlo stát. Zásadně pak nesouhlasí s výčtem údajně použitelných možností řešení krizové situace, neboť tímto výčtem dává krajský soud najevo, že se konkrétními skutkovými okolnostmi případu zabýval jen zcela povrchně a bez zohlednění reálných skutečností. Aby bylo možné toto správně posoudit, jsou zapotřebí co nejpodrobnější informace o intenzitě hrozícího nebezpečí, které mohla v řízení poskytnout pouze svědkyně K. K. Argumentace krajského soudu budí dojem, že pouze vyjmenoval „jiné možnosti“, které by v podobné situaci teoreticky mohly vést k vyřešení krizové situace, ale již se nezabýval tím, zda v tomto konkrétním případě byly reálně použitelné. Nesouhlasí ani s tím, že pokud celou krizovou situaci nakonec vyřešila dcera K. K., nemusel on sám vozidlo v rozporu s právní úpravou vůbec řídit. Nesprávnost argumentace krajského soudu je způsobena zejména chybějícími informacemi, které by výsledek K. K. v rámci řízení přinesl. Uzavírá, že dovezení klíče stěžovatelem se v daný okamžik jevilo jako nejrychlejší a nejefektivnější, neboť mu cesta trvá cca 4 minuty. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Mezi účastníky není sporné, že stěžovatel dne 15. 9. 2020 řídil motorové vozidlo, ačkoli jeho řidičské oprávnění bylo pozastaveno na základě vydaného exekučního příkazu. Podstata sporu spočívá v posouzení, zda stěžovatel při řízení vozidla jednal v krajní nouzi, popřípadě v posouzení, zda správní orgány zjistily skutkový stav věci v míře dostatečné pro takové posouzení.

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat jednu ze žalobních námitek.

[11] Stěžovatel k tvrzené nepřezkoumatelnosti namítá, že krajský soud označil za přípustné, že správní orgány odmítly provést důkaz výsledkem svědků a bez podrobnějšího vysvětlení uzavřel, že v projednávané věci se výsledek svědků jeví jako nadbytečný, neboť ke správným skutkovým zjištěním lze dospět na základě běžné lidské zkušenosti. Za nepřezkoumatelné považuje i to, že krajský soud učinil závěr, aniž by zkoumal, jaké nebezpečí dítěti hrozilo. Konečně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje i v tom, že krajský soud vyjmenoval jiná teoreticky možná řešení situace, která zpochybňují jednání v krajní nouzi, aniž by měl informace, zda některou z nich bylo možno využít. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je nutné přistupovat krajně zdrženlivě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, konstatoval, že „[n]aopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (být i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení).“ Krajský soud námitku neprovedení výsledku svědků a neposouzení možného hrozícího nebezpečí ročnímu dítěti zřetelně vyhodnotil jako nadbytečnou, neboť se věnoval pouze přestupku stěžovatele, který byl předmětem řízení, a naplnění podmínek pro jednání

pokračování

v krajní nouzi. I kdyby správní orgány, potažmo krajský soud provedli navrhované výslechy nebo se zabývali hrozícím nebezpečím dítěti, nemohl by stěžovatel nijak těžit ze zjištěných závěrů. Měl a mohl si být vědom svého protiprávního jednání spočívajícího v řízení vozidla s pozastaveným řidičským oprávněním, pakliže nezjišťoval jiné možnosti zásahu. Námitka nutnosti provedení výslechu alespoň paní K. K. a nutnosti zkoumat hrozící nebezpečí dítěti, je proto bez významu pro posouzení otázky, zda se stěžovatel přestupku dopustil, neboť při posuzování naplnění podmínek jednání v krajní nouzi je třeba naplnit i podmínku subsidiarity. Způsob vypořádání těchto námitek a neprovedení těchto zjišťovacích úkonů krajským soudem proto nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, je z něj zřejmé, z jakých důvodů krajský soud považoval žalobní námitky za nedůvodné a proč přistoupil k zamítnutí žaloby. Napadený rozsudek krajského soudu nedostatkem důvodů netrpí.

[12] Krajský soud v bodech 19 až 21 dostatečně osvětlil, z jakého důvodu shledal nadbytečným provedení důkazu výslechem svědků, neboť jejich výslech nemohl v projednávané věci přinést nic jiného. Ze správního spisu je patrný skutkový stav, který není mezi stranami sporný. Sousedka stěžovatele požádala, zda by jí nepřivezl náhradní klíč, aby se dostala k dítěti zavřenému v bytě. Stěžovatel, vědom si skutečnosti, že má pozastavené řidičské oprávnění, usedl za volant svého vozidla a jal se sousedce náhradní klíče osobně dovézt, aniž by zvážil jiné možnosti řešení situace. Z uvedeného je patrné, že krajský soud nemusel provádět navrhovaný výslech, ani posuzovat nebezpečnost situace pro dítě, neboť ty nemohou nic změnit na tom, že stěžovatel jednal protiprávně, aniž by uvažil efektivnější řešení, při němž by nedocházelo k jednání v rozporu s právní úpravou. Není zřejmé, jaký význam by mělo mít posouzení hrozícího nebezpečí, pokud je v projednávané věci při posuzování jednání v krajní nouzi nutné zkoumat dodržení nejen principu proporcionality, ale i subsidiarity. Neprovedení navržených důkazů bylo řádně zdůvodněno, jak požaduje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89. Nejvyšší správní soud proto shledal argumentaci stěžovatele k tzv. opomenutým důkazům nepřipadnou.

[13] Ke stěžovatelem vzpomínané judikatuře Ústavního soudu stran realizace důkazního řízení a odmítnutí důkazních návrhů účastníka řízení je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud již výše osvětlil, proč nebylo třeba výslechy svědků provádět. Stěžovatel se snaží neprovedení tohoto důkazu vyložit jako opomenutý důkaz. O ten by však šlo za předpokladu, že by bylo účastníkem řízení navrženo provedení tohoto důkazu a návrh na jeho provedení by byl soudem bez věcně adekvátního důvodu odmítnut. O tuto situaci se zde však nejednalo. Přijaté závěry tak nejsou v rozporu se stěžovatelem označenou judikaturou, a to ani s rozsudkem Nejvyššího soudu v trestní věci, neboť i za situace, kdy stěžovatel vnímal celou situaci jako stav přímého ohrožení zdraví či života dítěte, za daných okolností mohlo být toto nebezpečí odvráceno jinak.

[14] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil s argumentací krajského soudu. Výslech svědků by mohl sice přispět k bližšímu osvětlení tvrzení stěžovatele o dítěti v zavřeném bytě, avšak správní orgány a krajský soud nepostavily své závěry na popření tohoto skutkového předpokladu.

[15] Podle § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky není čin jinak trestný jako přestupek přestupkem, *jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem*. Podle § 24 odst. 2 téhož zákona však o krajní nouzi nejde, *jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet*.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti implicitně namítal také nesprávné právní posouzení, pokud krajský soud neshledal naplnění podmínek pro jednání v krajní nouzi. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 As 119/2019-24, byť ve vztahu k předcházející (avšak obsahově shodné) právní úpravě odpovědnosti za přestupky, „*podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak) a proporcionality (jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil). Uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, čj. 5 As 72/2009-50, nebo stěžovatelem odkazovaný rozsudek sp. zn. 5 As 10/2011). (...) Nebezpečí hrozí přímo, je-li zde hrozba nebezpečí, které má bezprostředně nastat, tzn., že z okolností případu je zřejmé, že nebezpečí bez prodlení a určitě bude následovat za hrozbou. Jedná se o případy, kdy sled událostí spěje k poruše zájmu, nebo jsou splněny podmínky, aby porucha nastala. Za jednání v krajní nouzi nelze považovat jednání předčasné, kdy nebezpečí zájmu chráněnému zákonem ještě přímo nehrozí, nebo opožděné v době, kdy již nebezpečí pominulo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, čj. 5 As 114/2012-19).*“ (zvýraznění přidáno).

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111 k podstatě institutu krajní nouze uvedl, že „*[k]rajní nouze je stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jeden z těchto zájmů jen tím, že se poruší nebo ohrozí zájem druhý. Střetnutí zájmů spočívá v tom, že jednomu zájmu hrozí porucha, která může být odvrácena pouze poruchou druhého zájmu. Podmínky krajní nouze jsou vázány přísnými omezeními. Smyslem krajní nouze je ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného. Krajní nouze tak vylučuje protiprávnost jednání pachatele za situace, kdy hrozbu bezprostředního nebezpečí zájmu chráněného zákonem je možné odvrátit obětováním méně významného zájmu*.

[18] Shora vymezené podmínky pro vyloučení protiprávnosti dány nebyly. Jak vyplynulo z předchozích řízení a správního spisu, pokud by stěžovatel zvážil všechny možnosti, pakliže věděl, že má pozastavené řidičské oprávnění, popř. si zjistil, zda není někdo, kdo by mohl situaci vyřešit za něj, k protiprávnímu jednání dojít nemuselo. Při zvážení všech okolností, a toho, jak se situace fakticky odehrála, nelze uzavřít, že by dítěti hrozilo bezprostřední nebezpečí, které by nešlo odvrátit jiným způsobem. Pokud si tedy stěžovatel nebyl jistý, zda je či není jeho protiprávní jednání nezbytné, měl učinit kroky k tomu, aby si o situaci vytvořil přehled. S ohledem na to, jak byla situace nakonec vyřešena, se nabízí, že by v takovém případě zjistil, že není třeba, aby v rozporu s právní úpravou řídil vozidlo, ani volil jiná řešení, neboť situaci vyřešila dcera K. K.. Je proto třeba přisvědčit krajskému soudu, že ačkoliv mohl být dodržen princip proporcionality, neboť

pokračování

chráněný zájem na bezpečnosti dítěte jistě převažuje nad protiprávním jednáním spočívajícím v řízení s pozastaveným řidičským průkazem na základě exekučního příkazu (ochrana majetku), nebyl dodržen princip subsidiarity. Pokud existuje možnost, jak takto významný zájem zachovat relativně rychle a snadno jiným způsobem, při jehož užití nedojde k porušení práva, je třeba dát takovému řešení přednost. V opačném případě nemůže být jednání vykazující protiprávnost jednáním v krajní nouzi.

[19] Nadto nebylo možné při rozhodování věci odhlédnout od chování stěžovatele po zastavení policií. To nebylo takové, jak by v takové situaci bylo možno očekávat. Jeví se naprosto přirozeným, pokud by za takové situace urychleně sdělil policii, kam a proč jede a požádal ji o součinnost. Nic takového se však nestalo, naopak jeho chování ničemu podobnému nenasvědčovalo. Stěžovatel si naopak ve tvrzené, v jeho podání stresové a časově vyhocené, skutkové situaci našel čas, aby nejprve zavolal advokátovi a následně zcela odmítl zasahujícím policistům vypovídat. Takové jednání nenapovídá následnému tvrzení, že stěžovatel byl po telefonátu od K. K. v takovém šoku, že myslel jen na ohrožené dítě a nebyl schopen racionálně vyhodnotit, že situaci lze řešit i jinak, bez porušení práva.

[20] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že v projednávané věci bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se stěžovatel přestupku dopustil, přičemž zároveň nenaplnil podmínky pro možnost dovolat se jednání v krajní nouzi. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2023

David Hipšr
předseda senátu